

1. kapitola

New York, 1989

Stuart Spencer svůj hotelový pokoj přímo nenáviděl. Pobyt v New Yorku skýtal pouze jedinou výhodu – manželka byla v Londýně, a nemohla tudíž svým ostřížím zrakem dohlížet nad jeho dietou. Objednal si proto u pokojové služby ohromný sendvič a spokojeně vychutnával každé sousto.

Stuart Spencer byl podsaditý, se sklonem k pleši, postrádal však typické žoviální projevy mužů tohoto vzhledu. Trápil ho puchýř na patě a rýma. Zhluboka si lokl čaje a jako zatvrzelý britský šovinista konstatoval, že ať se Američané snaží sebevíc, nejsou nikdy schopni připravit chutný čaj.

Zatoužil po horké koupeli, šálku lahodného čaje Earl Grey a hodince klidu. Obával se však, že ten neklidný muž u okna ho přinutí odložit uskutečnění všech tajných přání... možná do nedohledna.

„No, tak mě vnímej, jsem tady, sakra,“ zabručel kárávě a sledoval, jak Philip Chamberlain trhnutím rozhrnul záclonu.

„Příjemný výhled,“ poznamenal Philip při pohledu na zeď protější budovy. „Dodává pocit úžasné útulnosti.“

„Philip, cítím nutnost ti znovu připomenout, jak nemám rád, když musím v zimě cestovat přes Atlantik.“

Navíc mám v Londýně hromadu nedodělaných papírů, část kvůli tvé nesystematické práci. Takže pokud pro mě máš nějaké informace, prosím tě, vyklop je. A nejradši hned, smím-li žádat.“

Philip se stále díval z okna. Byl nervózní z výsledku schůzky, kterou si sám vyžádal, ale při jeho chladnokrevné povaze to neznamenal víc než pocit lehkého napětí.

„Skutečně musíme zajít na to představení, když už jsi v New Yorku, Stuarte. Je to muzikál. Je z tebe čím dál větší tvrdohlavec, starouši.“

„Běž do háje.“

Philip zatáhl záclonu a ladně vykročil k muži, jenž byl posledních pár let jeho nadřízeným. Philipovo povolání vyžadovalo sebevědomou, atletickou graciéznost. Bylo mu teprve pětatřicet, ale měl za sebou už čtvrt století profesionální zkušenosti. Narodil se v jedné z chudých londýnských čtvrtí a už ve velice mladém věku dovedl lsti a úskoky získávat pozvání na večírky lepších společenských kruhů, což byl nemalý úspěch v době, kdy si Británie zakládala na přísném třídním rozvrstvení, než bariéry povolily pod prudkým nápořem umírněných a rockerů. Philip věděl, co je to hlad, ale stejně dobře znal pocit nasycenosti. A protože měl rád kaviár, chtěl si zařídit takový život, aby měl dostatek. Ve své branži byl dobrý, skutečný profesionál, ale úspěch nepřicházel zadarmo.

„Položím ti předběžnou otázku, Stuarte.“ Philip se posadil a nalil mu další šálek čaje. „Chci se tě zeptat, zda jsem ti za posledních pár let byl vůbec nějak užitečný.“

Spencer si kousl do sendviče a doufal, že si jím ani Philipem nenaruší trávení. „Narážíš na zvýšení platu?“

„To není špatný nápad. Ale to není zrovna ono, co jsem měl na mysli.“ Philip dovedl předvést patřičně účinný

úsměv, když se rozhodl a situace to zrovna vyžadovala, a to bylo právě v tomhle okamžiku. „Zajímalo by mě, zda stojí Interpolu za to mít na výplatní listině zloděje.“

Spencer popotáhl, vyndal kapesník a vysmrkal se. „Čas od času.“

Philip si uvědomil, že tentokrát nepoužil přívlastku „vysloužilý“ před slovem „zloděj“, a uvažoval, zda to postřehl i Stuart, když jej neopravil. „Nepřetrhneš se s komplimenty.“

„Nepřiletěl jsem s tebou laškovat, Philippe. Chci jen vědět, co jsi k čertu považoval za tak veledůležitého, že jsem se uprostřed té prašivé zimy musel hnát do New Yorku.“

„Co bys řekl dvěma?“

„Čemu dvěma?“

„Zlodějům, Stuarte.“ Philip vzal do ruky trojúhelník sendviče. „Zkus raději celozrnné.“

„Kam míříš?“

Philip cítil důležitost několika příštích minut. Většinu svého dosavadního života prožíval v očekávání budoucího, jež při jeho profesi záleželo na zlomcích okamžiků, často krkolomně rizikových. Býval zlodějem, vynikajícím profesionálem. A často zavedl kapitána Stuarta Spencera a jeho muže do slepých uliček a k otevřeným koncům. Od Londýna do Paříže, z Paříže do Maroka a z Maroka kamkoli, kde čekal nějaký skvost. Pak náhle otočil a začal pracovat pro Spencera a Interpol, místo proti nim.

Bylo to čistě obchodní rozhodování, vzpomínal Philip. Spočítal si tenkrát možný zisk a šance. Nyní šlo výhradně o osobní nabídku.

„Řekněme, dejme tomu, že znám obzvlášť chytrého zloděje, kterému se dařilo vodit Interpol deset let za nos a který se teď rozhodl zanechat své aktivní činnosti a jít

na odpočinek. A chtěl by nabídnout své služby výměnou za shovívavost.“

„Máš na mysli Stína.“

Philip si pečlivě odstraňoval z konečků prstů drobký. Vždycky byl nesmírně pečlivý. Ze zvyku i z nutnosti. „Pravděpodobně.“

Stín. Spencer zapomněl na bolestivý puchýř i na nevolnost po dlouhém letu. Neznámý zloděj, který má na svém kontě krádeže šperků za miliony dolarů. Deset let po něm Spencer šel, pronásledoval ho jako honící pes a vždycky ho znovu ztrácel. Posledních osmnáct měsíců Interpol zintenzivnil pátrání a nasadil zloděje na zloděje – Philipa Chamberlaina, jediného člověka, o němž Spencer věděl, že by mohl nad Stínem vyhrát. Nasadil muže, jemuž důvěřoval, pomyslel si v návalu vzteku Spencer.

„Krucinál, ty víš, kdo to je. Už dost dlouho. A taky víš, kde ho můžem najít.“ Spencer se opřel rukama o stůl. „Deset let. Deset let už po něm jdem. A tebe, ničemu, platím osmnáct měsíců za to, abys nás vodil za nos. Celou dobu jsi věděl, kdo to je a všechno kolem!“

„Možná ano.“ Philip pomalu natáhl své dlouhé, obratné prsty. „Možná ne.“

„Nejradši bych tě zamknul do klece a klíč hodil do Temže.“

„Ale to neuděláš, máš mě za syna, kterého nikdy neměl.“

„Mám syna, sklapni.“

„Jenže ne takového, jako jsem já.“ Philip se pohodlně opřel ve své židli a pokračoval: „Navrhoju stejnou dohodu, jakou jsme my dva uzavřeli před pěti lety. Tenkrát jsi hlásal teorii, že je mnohem výhodnější si mistra najmout než ho pronásledovat.“

„Tys byl pověřený toho chlapa chytit, a ne za něho vyjednávat. Pokud máš jeho jméno, chci slyšet jméno. Pokud máš popis, sem s ním. Fakta, Philipe, žádné hypotetické návrhy.“

„Nemáš nic,“ přerušil ho stroze Philip. „Po deseti letech absolutně nic. Pokud bych odešel z téhle místnosti, stále nebudeš mít nic.“

„Mám tebe,“ řekl Spencer a kategorickým tónem ukončil diskusi. Philip přimhouřil oči. „Člověk tvého stylu nebude považovat kriminál za nejpříhodnější místo pobytu, Philipe.“

„Vyhrožuješ mi?“ Philip ucítil v zádech krátké, ale citelné zamrazení. Založil si ruce na prsou a hleděl zpřímá, přesvědčen, že Spencer jenom blafuje. Sám mínil vše vážně. „Shovívavost, pamatuješ? To byla naše dohoda.“

„Jenže jsi to ty, kdo porušil pravidla. Řekni mi to jméno, Philipe, a nech mě dělat mou práci.“

„Uvažuješ malicherně, Stuarte. Proto se ti taky podařilo najít jen několik diamantů, zatímco já jsem jich ukradl tolik. Když zašiješ Stína do basy, nebudeš mít nic víc než zloděje v base. Skutečně doufáš, že najdeš byť jen zlomek toho, co bylo ukradeno za posledních deset let?“

„To je záležitost spravedlnosti.“

„Ano.“

Spencer postřehl, že Philip změnil tón a poprvé od začátku rozhovoru sklopil zrak. Ne však hanbou. Znal ho natolik dobře, aby věděl, že hanba či pocit provinění jsou to poslední, co tenhle muž momentálně může cítit.

„Je to věc spravedlnosti a promluvmě si o tom.“ Philip znovu vstal. „Když jsi mě pověřil tím případem, ujal jsem se ho, protože právě ten zloděj mě zajímal. Na tom se nic nezměnilo. Vlastně bys mohl říct, že můj zájem podstatně

vzrostl.“ Nebylo vhodné Spencera příliš do něčeho nutit. Je pravda, že se za léta mezi nimi vytvořila jakási forma zdráhavého obdivu, ale Spencer vždycky tíhl a bude tíhnout ke slušným, bezúhonným způsobům. „Připusťme, stále jen hypoteticky, že vím, kdo je Stín. Připusťme dál, že jsme spolu celou záležitost prodiskutovali a já mám důvod doufat, že bys mohl využít zkušeností a talentu té osoby a na oplátku poskytnout malou protislužbu vymazáním její minulosti.“

„Cože? Malou protislužbu, říkáš? Vždyť ten grázl toho nakradl víc než ty.“

Philip prudce vytáhl obočí a pak si zamračeně lehce oprašoval drobký z rukávu. „Nemyslím si, že by bylo zrovna vhodné mě urážet. Nikdo neukradl šperky ve vyšší celkové hodnotě, než se to podařilo mně za celou mou kariéru.“

„Jsi na sebe pyšný, co?“ Spencer nebezpečně zrudl. „Osobně bych se nechlubil životem zloděje.“

„No a v tom je ten rozdíl mezi námi.“

„Lézt okny a pak provozovat tajné obchody v postranních uličkách –“

„Prosím tě, rozlítostňuješ mě. Ne, Stuarte, radši počítej do deseti. Nechci být zodpovědný za tvůj zvýšený krevní tlak.“ Opět sáhl po konvici s čajem. „Snad přišel ten pravý okamžik, abych ti prozradil, že zatímco jsem likvidoval zámky, budoval jsem si k tobě silný respekt. Jsem si jistý, že bych doposud makal někde paklíčem, kdybys mi nebyl za každým dílem stále těsněji v patách. Nelituju života, jaký jsem žil, o nic víc než toho, že jsem změnil stranu hřiště.“

Stuart se už uklidnil natolik, že do sebe nalil celý šálek čaje, který mu Philip nabídl. „Tohle není momentálně podstatné.“ Musel však přiznat, že mu Philipova poslední slova zalichotila. „Faktem je, že teď pracuješ pro mě.“

„Nezapomněl jsem.“ Philip znovu zabloudil pohledem k oknu. Byl mrazivý, jasný den a on zatoužil po jaru. „No, pokračujme,“ obrátil se prudce a znovu upřel zrak na Stuarta, „jako loajální zaměstnanec cítím povinnost získat pro tebe dalšího schopného spolupracovníka.“

„Lupiče.“

„Ano. Excelentního zloděje,“ zasvítíl Philip úsměvem. „A navíc, jsem ochotný se vsadit, že tví a ani jiní ochránci zákona nebudou mít nejmenší tušení o jeho skutečné identitě,“ naklonil se Philip ke Stuartovi už s vážnou tváří. „Ani teď, ani kdykoli jindy v budoucnu, Stuarte. To ti slibuju.“

„Dá se znovu do pohybu.“

„To se nestane. Buď klidný.“

„Jak si tím můžeš být jistý?“

Philip si založil ruce. Na prstě mu matně svítil svatební prsten. „Osobně na to dohlédnu.“

„V jakém vztahu je k tobě?“

„Je to těžké vysvětlit. Poslyš, Stuarte. Pět let jsem pro tebe pracoval. Pracovali jsme bok po boku. Pár případů bylo pěkně špinavých a ještě víc jich bylo špinavých a navíc nebezpečných. Nikdy jsem tě o nic nežádal, až teď. Žádám tě o shovívavost pro mého hypotetického zloděje.“

„Stěží mohu zaručit –“

„Tvoje slovo je dostatečnou zárukou,“ přerušil ho Philip. „Na oplátku ti získám zpátky Rubense. A ještě líp, věřím, že ti zajistím kořist, která bude mít dostatečnou politickou váhu, aby zklidnila napjatou situaci.“

Spencerovi okamžik trvalo, než si to dal dohromady. „Na Středním východě?“

Philip dopil čaj a pokrčil rameny. „Předpokládejme.“ V každém případě hodlal Stuarta dovést k Rubensovi a k Abduovi. Ale nikdy nevykládal karty na stůl před

poslední výzvou. „Dá se uvažovat, že na základě informací, které ti poskytnu, by mohla Anglie přitlačit tam, kde to pro ni bude nejvíc užitečné.“

Spencer se na něj upřeně zadíval – tak neočekávaně se dostali v diskusi daleko od diamantů a rubínů, od zločinu a trestu. „To přeháníš, Philipe.“

„Jsem rád, že mým slovům věnuješ pozornost,“ kvitoval s povděkem Philip a opět se posadil, protože vycítil, že se zčeřená hladina uklidňuje. „Přísahám ti, že vím naprosto přesně, o čem mluvím.“

„Rozehráváš velice křehkou hru.“

Tu nejkréhčí, upřesnil ho Philip v duchu. Tu nejdůležitější. „Ale můžeme ji oba vyhrát, Stuarte.“

Spencer lehce zasupěl, vstal a otevřel lahev skotské. Nejdřív nalil trochu do jedné sklenice, okamžik zaváhal a pak nalil do druhé. „Řekni mi už konečně, co máš na srdci, Philipe. Uvidím, co se dá dělat.“

Philip okamžik čekal a zvažoval. „Vložím do tvých rukou záležitosti, na kterých mi záleží jako na vlastním životě. Pamatuj si to, Stuarte.“ Odsunul stranou šálek čaje a přijal sklenici skotské. „Když jsem byl v klenotnici Abdua, krále jaquirského, viděl jsem tam Rubense.“

„A co jsi proboha svatého dělal v králově klenotnici?“ vykulil Spencer své obvykle nevýrazné oči.

„Je to dlouhý příběh,“ přitukl si Philip se Stuartem a zhluboka se napil. „Nejlepší bude začít od začátku, od Phoebe Springové.“